

RAKEL

SATU RÄMÖ

WSOY

RAKEL

SATU RÄMÖ

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Sivuilla 7 ja 349 olevat säkeet ovat Tapio Koivukarin kääntämästä teoksesta *Kalakämpä* (Atrain & Nord, 2024). Alkuperäisteksti on islantilaismuusikko Bubbi Morthensin laulusta *Stál og hnifur*, joka julkaistiin vuonna 1980.

Sivun 285 säe on *Runo-Eddasta (The Codex Regius)*, tarkemmin sanottuna Hávamál-runosta.
Suomennos on Juha Peuran (*Viikinkien viisaus*, 1996).

© SATU RÄMÖ JA WSOY 2024
WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
ISBN 978-951-0-50733-9
PAINETTU EU:SSA

Sirkka-mummolle (1933–2024)

*Jos hukun, hukun tänä yönä
jos minua edes löydetään
voit tulla haudalleni
siitä haluan muistuttaa.*

Prologi

Maaliskuu 1995, Kotsdalur, Länsivuonot

Muutos ei alkanut Rúnarin sisimmästä. Jää arvoitukseksi, olisiko se löytänyt sinne lopulta, sillä tämä oli hänen viimeinen päivänsä.

Rúnar hakkasi kotitilansa jäistä maata lapiolla ja jupisi itsekseen. Kun töitä ilmestyi, ne piti tehdä. Takapiha oli muuten autio, mutta siellä täällä näkyi kiviroykkiöitä. Pihalla ei ollut muuta virkaa kuin ottaa vastaan vuodenaikojen vaihtelu. Lumi satoi, lumi suli. Tuuli piiskasi päivittäin, myös tänään. Kevättalven auringonsäteet ulottuivat jo Kotsdalurin laaksoon, mutta Rúnar ei niitä nähnyt.

Rúnar oli ahkera eikä antanut helpolla periksi. Silloin kun Rúnar ei ollut kalastusaluksella, hän teki hanttihommia. Käänsi, kuskasi, nosti, pinosi, kaivoi. Hartioita kivisti, joten hänen oli pidettävä taukoa. Hän oli kaivanut samassa paikassa usein, talvisinkin, mutta nyt maa oli viemässä hänen voimansa. Laaksossa oli pari viime viikkoa nautittu suoja-säästä, mutta maa oli pinnan alta täysin jäässä.

Rúnar katseli hetken aikaa ympärilleen. Taloa kiertävä aita pitäisi maalata seuraavana kesänä. Kosteaa merituuli oli pehmentänyt puuta ja saanut maalin irtoilemaan suurina liuskoina. Olohuoneen sisäkattoon oli syysateiden jälkeen

ilmestynyt pullistumia. Ruostunut kattokin pitäisi pian uusia. Helvetti. Aina oli jotain, mikä nieli rahaa.

Rúnar oli saapunut tänään mereltä, ja nyt hän oli tässä, pihallaan katsomassa lukuisia tilan töitä. Hän laski katseensa märällä heinikolla makaavaan ruumiiseen ja otti pienen viinapullon taskustaan. Korkki kiertyi nopeasti auki. Kurkku polttava juoma levitti lohdullista lämpöä.

Jos tässä maailmassa jotain piti saada aikaan, se piti tehdä itse. Apua oli turha odottaa muilta. Rúnar oli aina halunnut tehdä asiat omalla tavallaan. Kuka muu muka ymmärtäisi miehen elämän vaikeuksia paremmin kuin mies itse? Ei ainakaan yksikään nainen. Ne olivat aina aiheuttaneet pelkkiä hankaluuksia. Paitsi äiti, joka oli tosin ollut vainaa jo monta vuotta. Äiti oli kuollut arvokkaasti vanhuuteen.

Sen sijaan talon vieressä raajat levällään retkottava ruumis oli kuollut hölmöyteen. Olisi pysynyt hiljaa ja tehnyt osuutensa valittamatta, niin Rúnarin ei tarvitsisi seisoa hakaamassa jäistä maata.

Tunnin uurastamisen jälkeen hänen oli pakko pitää pidempi tauko. Rúnar siirsi heinää pienen kuopanalun päälle. Hän ei jättänyt mitään sattuman varaan eikä unohdellut työvälineitä minne sattui. Eikä hän koskaan jättänyt mitään kesken.

Rúnar meni sisälle, pyyhki kengät eteisen mattoon ja marssi keittiöön. Pian kahvinkeitin porisi.

Rúnar otti jääkaapista palan rasvaista lampaanlihaa, voiteli lättyleivän ja leikkasi lihapalasta paksun siivun. Keittiö oli siivottomassa kunnossa. Vanhoja leivänmuruja ruokapöydällä, tiskiallas täynnä likaisia astioita. Jääkaapissa ei ollut hänen tuomansa lampaanlihapalan ja leipäpaketin lisäksi mitään muuta kuin purkki voita.

Rúnar ihmetteli vaimonsa poissaoloa. Siitä asti kun Rósa ja Björk katosivat viime syksynä, Rakel oli muuttunut entistä

etäisemmäksi. Missä se nainen mahtoi olla nytkin? Talo näytti siltä, kuin siellä ei olisi kukaan asunut päiväkausiin. Tänään oli arkipäivä. Hildurin pitäisi olla koulussa. Rúnar mietti, että pitäisi soittaa Tinnalle ja kysyä, missä vaimo ja tytär ovat. Hän joi ensin kahvin loppuun ja sammutti kahvinkeitimestä virran.

Yhtäkkiä ulkoa kuului ääniä. Rúnar astui pihalle ja tarttui teräväkärkiseen lapioon. Rakel nousi autosta korostetun hitain liikkein.

– Hei. Oletkin jo tullut kotiin, Rakel sanoi hiljaa.

Rúnarin sormenpäitä pisteli. Punainen tykyttävä kutina alkoi nousta jaloista aaltona kohti niskaa.

– Missä helvetissä sinä olet ollut? Rúnar sanoi ja viskasi lapion maahan.

Rakel kertoi olleensa terapiassa. Olihan siitä puhuttu, että hänen täytyi käydä tapaamassa terapeuttiaan Reykjavíkissa selvittääkseen lasten katoamisesta johtuneesta traumasta.

– Hildur on ollut sillä välin Tinnan luona, Rakel sanoi ja kertoi naapureiden ruokkineen hevoset hänen poissa ollessaan. Rakelin ääni oli korostetun rauhallinen, mutta sanojen äkkinäiset lopetukset paljastivat pinnan alta esiin purskahtelevan paniikin.

– Älä valehtele, Rúnar sylkäisi ja tönäisi Rakelia. – Naapurissa olet ollut, Hallgrímurin luona.

Rakel kielsi, vaikka tiesi kokemuksesta, ettei sanoilla ollut mitään merkitystä. Mies oli vaarallisella tuulella. Hän oli sulkeutunut omaan todellisuutensa. Vihan verhon läpi ei päässyt sanoilla. Rakel ei kuitenkaan osannut arvata, kuinka pahaksi tilanne tällä kertaa menisi.

Rúnar repäisi autonoven auki. Hän hamusi matkakassia takapenkiltä ja alkoi viskoa sen sisältöä maahan. Alusvaatteita, sisätossut ja purkki Rakelin valmistamaa ihovoidetta. Likapyykkiä sisältävä muovipussi, jonka Rúnar repi auki

kuin korppi ja viskoi sisällön pitkin pihaa. Matkakassin sivutaskusta Rúnar veti esiin kahtia taitellun paperinpalan. Paperia vilkaistuaan hänen kasvoilleen nousi voitonvarma ilme. Rúnar oli löytänyt todisteen, että Rakel valehteli. Kahtia taiteltu paperinpala oli maihinnousukortti Smyril Linen risteilyalukseen. Rakel oli ollut huviristeilyllä! Rúnar otti vauhtia ja potkaisi vaimoan kylkeen.

– Sinä olet ollut Färsearilla.

Sitten Rúnar oli hetken aikaa hiljaa. Hänen vatsakumpunsa liikkui hengityksen tahtiin. Huulien välistä purkautui puhinaa. Rúnar poimi hetki sitten maahan viskaamansa lapion, tarttui siihen molemmilla käsillään ja nosti työkalun ilmaan. Kuului kumea mätkähdys, kun teräväkärkisen lapion reuna osui Rakelia olkapäähän. Rakel vetäytyi rullalle kuin etana kuorensa sisään ja yritti suojata päätään iskuilta.

Rakel yski verta ja mongersi jotain, mistä Rúnar ei saanut selvää. Hän potkaisi vaimoan. Se auttoi.

Rakel pyysi anteeksi, että oli ollut niin huono vaimo. Rúnar tarttui Rakelia molemmista olkapäistä ja pakotti katsomaan silmiin. Rakel voihkaisi.

– Ymmärrän nyt, että sinun on pitänyt opettaa minua. Se on ollut minulle ihan oikein. En olisi saanut painostaa sinua. Tiedän, että yritit parhaasi.

Rakel ähkäisi kivusta. Otsasta lähtenyt verinoro tavoitti leuan ja liukui kaulaa pitkin silkkihuivin alle. Rakel kertoi vieneensä Rósan ja Björkin Färsearille turvaan, mutta tajusi nyt toimineensa väärin ja halusi korjata tekemänsä virheen.

– Haluan, että sinä tulet korjaamaan tämän. Jos lähdemme heti ajamaan, ehdimme huomiseen lauttaan.

Huomenna ei olisi mitään lauttaa. Rakel tiesi sen, mutta Rúnar ei ollut risteilyaluksen aikatauluista tietoinen. Valhe olisi hänen ainoa reittinsä ulos tilanteesta. Hän ei saisi antaa Rúnarin löytää lasten luo.

Rúnar seiso i hetken paikoillaan ja katsoi maassa uikutavaa vaimoiaan hämmentyneenä. Vaimon kertoma tarina kuulosti niin oudolta, että sen todenperäisyydestä oli pakko ottaa selvää. Rúnar ei kuitenkaan jättänyt koskaan kesken mitään, minkä oli aloittanut. Sitä paitsi hän ei voisi jättää todisteita oman kotinsa pihalle. Ruumiista oli pakko päästä eroon. Rúnar komensi vaimonsa autoon.

Pressukääre lapioineen mahtui takapenkille hyvin. Homman voisi hoitaa loppuun matkan varrella.

Rúnar avasi matkustajanpuoleisen oven ja rojahti penkille. Rakel tuijotti eteensä lasittunein silmin. Hän havahduttu ajatuksistaan ja lähti ajamaan vasta kun Rúnar läimäytti kädellään auton kojelautaa. Auto tärisi kuoppaisella pihatiellä.

Rakelia etoi. Hän vihasi miestään. Hän vihasi itseään, kun oli valinnut niin huonon puolison. Pettymysten synnyttämässä raivossa marinoituneen miehen, joka epäili, että kahden nuorimman lapsen isä oli naapurin mies eikä hän itse. Rakelin kasvot olivat veressä ja yksi hammas oli haljennut, mutta hän näytti silti itsevarmalta. Hänellä oli suunnitelma.

Auton vauhti kiihtyi. Tie nousi ylämäkeen, ja Rakel painoi kaasua. Mäen päällä tie kääntyisi oikealle. Rakelin itsevarmuus ja uhmakkuus alkoivat lisääntyä samaa tahtia, kun vauhti kiihtyi. Rakelin ääni muuttui hunajaisen pehmeäksi, mikä hämmensi Rúnaria.

– Lapset olivat kyllä sinun, mutta minä en koskaan ollut. Minä rakastin häntä. Hän korjasi salaa kaiken sen, mitä sinä jatkuvasti hakkasit rikki. Me emme halunneet loukata Hallgrímuria, ja siksi me pidimme kaiken salassa. Rakel katsoi miestään. Hölmistynyt ilme paljasti, että sanat olivat uponneet Rúnarin tajuntaan. Rakel nautti tilanteesta.

– Helga oli minulle se, mitä sinä et koskaan ollut. Minä todella rakastin häntä.

Radiosta alkoi soida lempeän miehen ääni, yksi Rakelin lempibiiseistä. Kuin kohtalo olisi sen halunnut hänelle vielä soittaa.

Mutka lähestyi eikä Rakel tehnyt elettäkään kääntääkseen rattia. Hän painoi vain lisää kaasua. Horisontissa näkyvä meri kimmelsi. Rakel lisäsi vauhtia entisestään, puristi auton ohjauspyörää vielä hetken molemmilla käsillään ennen kuin päästi lopullisesti irti.

Kevään ja talven taitekohdassa sää saattoi olla mitä vain. Seuraavana yönä pakasti ja satoi hieman lunta. Aamuvorhain onnettomuuspaikan ohi ajanut maanviljelijä näki lumisella tiellä mereen johtavat autonrenkaiden jäljet ja soitti lähimmästä talosta hätänumeroon.

Pelastuslaitoksen miehet tulivat paikalle reilussa tunnissa. He havaitsivat kolmen metrin syvyyteen painuneen auton. Kaksi järjestyspoliisia hytisi jyrkänteen reunalla ja seurasi kylmänkosteassa ilmassa nosto-operaatiota. Nosturin moottorin ääni sekoittui meren pauhuun.

Kun auton katto viimein ilmestyi pintaan, kuohuva tummansinen merenpinta muuttui vaaleaksi vaahdoksi. Ajoneuvon etuosa oli murskana. Vasen puoli oli taittunut sisäänpäin, ja kuljettajanpuoleinen etuovi roikkui auki yhden sarran varassa. Se sai auton näyttämään siipirikolta linnulta.

Järjestyspoliisit siirtyivät kielekkeen reunalta lähelle partioautoaan, jonka vierelle autonromu laskettiin. Renkaat osuivat lumiseen maahan ja nostovaijerit irrotettiin. Poliisit astuivat lähemmäs ja katsoivat autoon sisään. He erottivat kaksi pahasti rusikoitunutta ruumista. Miehen ruumis oli jäänyt jumiin kasaan menneen auton etuosan alle. Toinen uhri oli murskaantunut niin pahasti, että sen katsominen teki pahaa. Kasvojen tilalla oli veristä mössöä, johon punaruskeat hiukset sekoittuivat kuin nauhamainen solmulevä.

Luku 1

15. huhtikuuta

Hei!

Pääsin eilen viimein perille. Matka sujui hyvin.

Tuntuu hyvältä, ettei kukaan tunne minua täällä. Tunnen olevani kuin taulu, johon ei ole vielä vedetty yhtäkään siveltimen vetoa. Aloittamassa jotain uutta.

Osoitteeni on kääntöpuolella. Kirjoittele, jos sinun suunnitelmasi muuttuvat ja haluat nähdä.

PS. Olen tosi pahoillani siitä, että en ehtinyt hyvästellä.

Terveisiä meren ääreltä

R.

Luku 2

Ísaförður, kesäkuu 2022

Rikostutkija Hildur Rúnarsdóttir oli saanut hälytyksen kello viisi kolmekymmentäviisi. Hildur tiesi ajan täsmälleen, sillä hän oli ollut puhelimen soidessa hereillä ja tuijottanut kelloradion punaisia numeroita. Viiden aikaan kesäaurinko oli löytänyt tiensä sisään makuuhuoneeseen. Hildur oli muutenkin nukkunut huonosti. Illalla hän oli pyörinyt lakanoissa useamman tunnin ennen kuin uni oli tullut.

Hildurin työpari, nuorempi rikoskonstaapeli Jakob Johanson asui perheensä kanssa samassa talossa, Hildurin omistaman paritalon toisessa asunnossa. Hälytyssoiton jälkeen Hildur oli soittanut Jakobille, vetänyt vaatteet nopeasti ylleen ja huuhdellut kasvonsa kylmällä vedellä. Minttupurkka oli karkottanut suusta yön töhnäisen maun. Lähtö oli ollut nopea. He olivat saapuneet osoitteeseen viittä vaille kuusi.

Jakobin kasvoilla oli pari päivää vanha sänki ja silmänaluset olivat yön jäljiltä pulleat. He seisoivat kylän laitamilla sijaitsevan yksikerroksisen rivitalon edessä.

– Oletko käynyt aikaisemmin tällaisella keikalla? Hildur kysyi ja tarttui porttiin, joka narahti auetessaan. Litteistä luonnonkivistä rakennettu polku haarautui kolmeen.

Jakob totesi tämän olevan hänelle ensimmäinen kerta.

– Minulla on takana kaksi. Onneksi näitä tapahtuu vain harvoin, Hildur sanoi ja sopi Jakobin kanssa hoitavansa puhumisen.

Hildur tiesi, että asunnossa oli paikalla neljä aikuista: asunnon omistajapariskunta ja heidän vieraanaan ollut ystäväperhe Reykjavíkista.

Vierasperheen äiti oli herännyt viisitoista yli viisi, kurkannut matkasänkyyn tarkistaakseen, haluaisiko heidän kolmikuinen vauvansa syödä. Vauva oli äidin kertoman mukaan syönyt viimeksi illalla kymmeneltä perheen käytyä nukkumaan. Äiti oli silittänyt vatsallaan nukkuvan vauvan selkää ja säikähtänyt, sillä lapsen keho oli tuntunut kylmältä. Enempää hälytyskeskuksen päivystäjä ei osannut kertoa, sillä puhelun soittanut isä oli puhelun lopussa pystynyt toistamaan vain kahta sanaa. Kylmä ja liikkumatta.

Avara eteishalli oli hämärä. Huoneen keskellä seisoj valkoiseen pitkähelmaiseen t-paitaan ja polviin asti ulottuviin shortseihin pukeutunut nainen. Nainen piteli kiinni kyynärpäistään. Tummat takkuiset hiukset roikkuivat pään molemmin puolin eikä Hildur nähnyt naisen kasvoja, kuuli vain itkun. Pitkä laiha mies oli kietonut kätensä naisen ympärille ja katsoi suoraan Hilduriin. Hän oli ehtinyt ennen poliisin tuloa pukea pyjamansa päälle löysän villapaidan. Erehdyksessä olisi voinut tulkita miehen katseen leiskuvan vihaa, mutta Hildur tiesi paremmin. Pistävä ilme johtui surusta.

– Kristína ja Óskar, oletan?

– Kyllä.

– Otan osaa, Hildur sanoi hiljaa.

Miehen suusta kuului pieni ääni, hymähdys. Naisen itku muuttui äänekkäämmäksi. Hänen hartiansa heiluilivat ylös alas. Ylös ja alas kuin sykkivä aalto.

Eteishallin perällä ovi oli raollaan. Hildur nyökkäsi oven suuntaan ja pitkä mies nyökkäsi takaisin. Hildur ja Jakob

eivät ottaneet kenkiä jaloistaan. Oli kaikille parasta, että poliisit tulisivat sisään ja lähtisivät nopeasti.

Matka eteisen halki oli pitkä. Hildurin olo tuntui lyijynraskaalta. Ensimmäistä kertaa kuukausiin hän tunsu rintalastan alle kasaantuvan painon. Hildurin kevät oli sujunut hyvin. Hän oli viettänyt pitkän loman Havaijilla suomalaisen Antonin kanssa. He olivat surffanneet, maleksineet rannoilla ja juoneet drinkkejä, joissa oli ollut värikkäitä paperisateenvarjoja. Heillä oli ollut hauskaa yhdessä, vaikka kumpikaan heistä ei juuri välittänyt kuumasta ilmasta ja auringonpaahteesta. Loman jälkeen he olivat pitäneet yhteyttä. Töissäkin oli ollut rauhallista. Muutamaa rattijuopon pidätystä lukuun ottamatta Länsivuonoilla ei ollut kuukausiin sattunut mitään ihmeellistä.

Päivät olivat seuranneet toisiaan, ja Hildur oli kulkenut niiden mukana ilman suurempia tuskia. Olo oli tuntunut kepeältä, vaikka hän ei yleensä edes pitänyt kesästä. Häntä häiritsi joka puolelta tunkeutuva kirkas valo, joka ei laantunut yölläkään. Hän oli silti nukkunut yönsä kuin tukki – paitsi viime yönä, jolloin hän oli raskaiden tuntemustensa painamana nukahtanut liian myöhään ja herännyt liian aikaisin.

Makuuhuoneessa oli voimakas haju. Se ei ollut perinteinen kuoleman tuoksu, johon Hildur oli rikostutkijan työssään tottunut. Ruumis levitti ympärilleen voimakasta hajua, jos se oli joutunut odottamaan löytämistä kauan aikaa. Vauva oli kuollut aivan hetki sitten. Huoneessa leijaileva tuoksu kuului kauhulle ja hielle. Se kuvotti häntä.

Vuodesohva oli petaamatta, lattialla lojui matkalaukku ja laukun vieressä rattaat. Sängyn oikealla puolella oli matkasänky.

– Matkarattaiden kopan saa irti rungosta, otetaanko se? Jakob kysyi. Hildur nyökkäsi.

Jakob nosti rattaista irrottamansa kopan vuodesohvalle ja avasi sen.

Hildur siirsi pienen pilkullisen peiton sivuun vauvan jalokojen päältä ja nosti lapsen syliinsä siirtääkseen sen koppaan. Pieni ruumis itseään vasten hän havahtui tajuamaan, ettei edes muistanut, milloin oli viimeksi saanut pitää sylissään elävää vauvaa. Siitä täytyi olla vuosia.

Jakob käänsi katseensa pois, ja Hildur ymmärsi syyn. Lapsen kasvoihin oli muodostunut sormenpään kokoisia sinisiä väriläiskiä, lautumia, koska vauva oli kuollut vatsalaan nukkuessaan. Vanhemmat eivät olisi pystyneet tekemään mitään, vaikka he olisivat heränneet muutamaa tuntia aikaisemmin. Kätkykuolema ei varoittanut tulostaan mitenkään. Se hiipi yllättäen. Hildur ei havainnut mitään jälkiä väkivallasta. Oikeuslääkäri tutkisi pienen ruumiin vielä tarkemmin. Sitten Hildur peitti ruumiin pilkullisella peitolla ja teki nopean tarkistuksen makuuhuoneessa. Poliisin kuului varmistua siitä, ettei kuolemaan liittynyt rikosta.

Kätkykuolemat olivat nykyään harvinaisia. Tänään harvinaisuudesta oli tullut osa tämän perheen elämää, Hildur mietti ja tarttui kantokoppaan. Vanhemmat seisoivat edelleen keskellä eteishallin lattiaa toisiinsa nojaten. Heidän vieressään seisoi samanikäinen, arviolta noin kolmekymmenvuotias pariskunta. Punaiseen aamutakkiin pukeutunut lyhyttukkainen nainen esitteli itsensä Elíniksi ja kertoi heidän asuvan talossa. Hän oli töissä kylän apteekissa ja hänen miehensä Páll työskenteli kunnan sosiaalivirastossa. He kertoivat Kristínan ja Óskarin olleen heillä kylässä.

– Heräsimme viiden jälkeen huutoon... En voi ymmärtää... En voi käsittää, että näin on tapahtunut, Elín sanoi.

Hildur huomasi, että Kristínan t-paita oli kastunut rintojen kohdalta.

– Sosiaalityöntekijät ovat matkalla. He tulevat auttamaan tässä vaikeassa tilanteessa. Teillä on mahdollisuus tavata lääkäri, jos haluatte niin, Hildur sanoi.

Hän tiesi, että nainen tarvitsisi ainakin estolääkityksen, jotta rintamaidon tulo loppuisi.

– Minne te viette hänet? Óskar kysyi ja puristi tiukemmin kumarassa seisovaa puolisoaan itseään vasten.

Hildur tiesi, että tässä tilanteessa oli tärkeää vastata kysymyksiin selvästi ja suoraan. Ei saanut kierrellä.

– Kylän sairaalaan. Myöhemmin päivällä ruumis kuljetetaan lentokoneella Reykjavíkiin. Oikeuslääketieteellisten tutkimusten jälkeen annetaan lupa hautajaisiin.

Kristína riiputti edelleen päätään eikä katsonut ketään silmiin, mutta hänen itkunsa taukosi hetkeksi. Hänen äänensä oli rauhallinen mutta määrätietoinen:

– Minun lapseni ei mene ruumaan matkalaukkujen kanssa.

Ruumiit kuljetettiin yleensä väliaikaisessa kuljetusarkussa lentokoneiden ruumassa. Hildur ymmärsi hyvin, että ajatus pienestä arkusta matkalaukkujen keskellä oli kauhea. Ruumista ei voinut kuitenkaan luovuttaa haudattavaksi ennen kuin oikeuslääkäri olisi tutkinut sen. Sitä paitsi hautajaiset järjestettäisiin kai kuitenkin Reykjavíkissa, jossa Kristína ja Óskar asuivat. Hildur vilkaisi kysyvästi Jakobia, joka nyökkäsi kevyesti.

– En usko, että te olette ajokunnossa. Kollegani voi ajaa teidän autoanne ja minä voin kuljettaa lapsen. Te voitte tulla kumpaan autoon vain.

Atlantin aalloilla saapuvat suurimmat salaisuudet.

Rikosetsivä Hildur Rúnarsdóttirin arki on pitkästä aikaa seesteistä, hän on käynyt surffauselomalla Havaijilla ja Länsivuonoilla on ollut rauhallista. Myös Jakob Johanson on tyytyväinen, vaikka Jakobin pojan kotiutuminen Islantiin ei ole sujunut ongelmitta. Hildur käy säännöllisesti vanhainkodissa tapaamassa perhetuttavaansa Helgaa. Vanhoja muistellessa alkaa paljastua uusia, yllättäviä asioita Rakel-äidistä.

Hildurin lapsuuden kotitalon remontti etenee, kunnes pahin mahdollinen salaisuus paljastuu. Samaan aikaan kesäiseen Ísafjörðuriin saapuva, suuria turistimassoja kuljettava risteilyalus tuo mukanaan ongelmia, jotka koettelevat Hildurin oikeustajua.

***Rakel on poikkeuksellisen
suuren suosion saaneen
Hildur-sarjan neljäs osa.***

www.wsoy.fi

84.2

ISBN 978-951-0-50733-9